

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. София, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-24, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милена Богданова

при участието на секретаря В. Евг. Баева
като разгледа докладваното от Милена Богданова Търговско дело № 20211100902297 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на „Е.с.о.“ ЕАД, ЕИК ****, гр.София, бул.,**** чрез адв. Н. Л., с която са предявени осъдителни иски в условията на евентуалност срещу **И. В. Й.**, ЕГН ***** и **К. С. И.**, ЕГН *****. По главния иск ищецът претендира присъждането на сума в размер на 333 755,70 лева, представляваща обезщетение за противоправно причинени имуществени вреди, ведно със законна лихва за забава за периода от извършването на съответното вредоносно деяние до подаване на исковата молба в съда в размер на 101 360,68 лева. В условията на евентуалност ищецът претендира сума в размер на 301 335,33 лева, представляваща неоснователно извършени плащания в полза на ответника по евентуалния иск. Претендира законна лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба, както и разноски.

По главния иск, предявен срещу **И. В. Й.** ищецът, в исковата молба и в допълнителната искова молба, навежда следните твърдения: че **И. В. Й.** (главен ответник) е бил надлежно избран и вписан в ТР като изпълнителен член на управителния съвет на „ЕСО“ ЕАД през периода 12.12.2014г. до 14.02.2018г. Твърди, че за периода от 01.01.2016г. до 31.01.2018г. **И. Й.** многократно противоправно се е разпореждал със средства на „ЕСО“ ЕАД в полза на негови служители, без да е имал основание за това. Твърди, че това обстоятелство е установено при извършването на финансова инспекция на дружеството от Агенция за държавна финансова инспекция (АДФИ). Твърди, че в периода от 01.01.2016г. до 31.01.2018г. главният ответник е разпоредил изплащане на присъдени на дружество юрисконсултски възнаграждения в размер на 336 211.20 лева, които са неправомерно начислени и изплатени като допълнителни възнаграждения към месечните заплати на 19 бр. служители (8 юрисконсулти, осъществяващи процесуално представителство и 11 служители от различни звена на дружеството, оказали експертно съдействие в отделни съдебни производства) на „ЕСО“ ЕАД. Твърди, че разпределението е извършено въз основа на 39 бр. доклади, от които 38 бр. са изготвени от ръководителя на управление „Правно“ на „ЕСО“ ЕАД – **К. И.** и 1 бр. – от ръководителя на управление „Обществени поръчки“ на „ЕСО“ ЕАД – **Р.Й.**, като само този доклад бил заведен в Информационна система за документооборота на дружеството. Останалите доклади били без вх. номер и дата. Твърди, че извършеното

разпределение на паричните средства е в пряко нарушение на вътрешните правила и актовете на дружеството, уреждащи начина за определяне на работната заплата на служителите и реда за изплащане на премии и бонуси, поради което счита, че И. Й. не е имал основание да постави положителна резолюция по докладите, с които са направени исканията за разпределение на процесната сума. Твърди, че И. Й. не е спазил правилата, заложили в Системата за финансово управление и контрол, касаещи задължението за съгласуване на докладите и извършването на разходите със съответните длъжностни лица по компетентност – ръководител на управление „Главен счетоводител“ и директор на дирекция „Финанси и бюджети“. Не е извършено и предварително съгласуване на законосъобразността на представените доклади и предложените в тях разходи с юрисконсулт на дружеството. Посочва, че доколкото К. И. е съставител на докладите, част от които предвиждат разпределение на разходи под формата на премии в негова полза в качеството му на юрисконсулт на дружеството, е неуместно и неправилно сам да съгласува процесните доклади в качеството му на юрисконсулт, осъществяващ контрол за законосъобразност на упоменатите в исковата молба дружествени документи. Твърди, че главният ответник не е положил грижата на добрия търговец и с поведението си умишлено е причинил имуществени вреди на дружеството. Излага доводи за приложимостта на института на деликтната отговорност. Претендира вреди в размер на 333 755.70 лева, ведно със законната лихва за забава, считано от момента на претърпяване на вредата, в случая датата на всяко едно плащане към служителите на дружеството до датата на подаване на исковата молба в съда. Плащанията са подробно описани в петитума на исковата молба.

Във връзка с предявения в условията на евентуалност иск срещу К. С. И. ищецът, в исковата молба и в допълнителната искова молба, навежда следните твърдения: че сумата от 301 335,33 лева, изплатена на К. И., е платена при изначална липса на основание и подлежи на връщане. Твърди, че в преводните нареждания, с които са извършени плащанията към ответника по евентуалния иск, вследствие на доклади № 9, 10, 14,15, 23, 26, 29 и 30 е посочено като основание „работна заплата“. В тази връзка твърди, че нито съгласно трудовия договор, сключен между дружеството и К. И., нито в колективния трудов договор, както и във вътрешните актове на дружеството - работодател, не е предвидена възможността на ответника да бъде изплащано юрисконсултско възнаграждение за осъществявано от него процесуално представително по дела, по които дружеството е страна. Твърди, че това е част от трудовите му задължения, предвидени в длъжностната характеристика, за което получавал и съответно трудово възнаграждение. С оглед на това, ищецът твърди, че ответникът се е обогатил неоснователно. Претендира вреди в размер на 301 335,33 лева.

В подкрепа на твърденията си представя писмени доказателства.

В законов срок ответниците по главния и по евентуалния иск са подали писмени отговори и допълнителни писмени отговори на исковата молба и допълнителната искова молба.

Главният ответник оспорва предявения срещу него иск като неоснователен. Посочва, че при наличието на договор за управление и контрол, сключен на основание чл.244 ал.7 от ТЗ и Правилника за реда за упражняване на правата на държавата в търговските дружества с държавно участие в капитала, отговорността на изпълнителния член на акционерното дружество е договорна, а не деликтна. Твърди, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността по чл.45 от ЗЗД. Твърди, че докладът на АДФИ не представлява акт за начет и в този смисъл по отношение на него е неприложима презумпцията за истинност на фактическите констатации в него до доказване на противното.

Твърди, че извършеното разпореждане за разпределение въпросните средства не е неправомерно и вредоносно действие, тъй като е извършено въз основа на делегираното му с договора за управление и контрол право в качеството му на изпълнителен директор да определя по собствена преценка целеви награди за изпълнението на важни и срочни задачи за дружеството от неговите служители. Твърди, че сумите са били разпределени едва след като са били изплатени на дружеството от загубилата страна по делата. Твърди, че не е налице нарушение на Системата за финансово управление и контрол (СФУК) на

дружеството-ищец, доколкото разходваните средства не представляват такива разходи, за които СФУК предвижда предварително съгласуване със съответните длъжностни лица преди извършването на разхода. Твърди, че дори и тези правила да са приложими, същите са формално спазени. Твърди, че доколкото докладите съдържат „лични данни“, по отношение на тях не важат изискванията за регистрирането им в деловодната система на дружеството. Твърди, че не са налице нарушения на Правилата за работната заплата на служителите на ЕСО, доколкото сумите не са изплатени от фонда на дружеството за работна заплата. В този смисъл, твърди, че не е налице вреда, доколкото сумите са резултат от постъпили средства за дружеството в резултат осъществено процесуално представителство и спечелването на делата. Твърди, че разпределението на сумите не е оспорвано нито от ръководството на дружеството, нито от компетентните лица, които отговарят за счетоводните политики и изплащането на средства от дружеството.

Прави възражение за изтекла погасителна давност. Иска отхвърляне на предявените иски и присъждане на разноски.

Ответникът по евентуално предявения иск оспорва същия като неоснователен. Сочи, че твърденията и доводите на ищеца се основават на констатациите в доклада на АДФИ, като счита, че същите не отговарят на обективната действителност, поради което оспорва фактически констатации и правни изводи в него. Твърди, че съгласно трудовия си договор и длъжностната си характеристика не е имал ангажимент да представлява дружеството процесуално, въпреки това го е правил и в този смисъл счита, че трудовото му възнаграждение е нееквивалентно на полагания от него труд. Твърди, че получените от него суми имат качеството „награда“/ „целеви бонус“ за положения труд. Твърди, че същите са му били разпределени едва след като са били изплатени на дружеството от загубилата страна по делата. Твърди, че процесните суми не са част от работната заплата, поради което за тях са неприложими Вътрешните правила за реда и начина за изплащане на работната заплата. Оспорва размера на претендираната сума.

Прави възражение за прихващане при условията на евентуалност за сумата от 301 335,33 лева с насрещно негово вземане срещу „ЕСО“ ЕАД в същия размер, представляващо вземане за обезщетение за неоснователно обогатяване на основание чл. 59 ЗЗД. Обосновава своето възражение с това, че е престираал труд по всяко от делата, описани в докладите за който не е имал задължение, за който труд не е получил възнаграждение, освен изплатените му целеви бонуси или награди.

Предявени са кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.240, ал.2 от ТЗ, вр. с чл. 237, ал. 2 от ТЗ във вр. с чл. 45 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за имуществени вреди и иск по чл. 86 от ЗЗД за заплащане на обезщетение в размер на законна лихва от деня на забавата.

В условията на евентуалност е предявен иск с правно основание чл. 55 ал. 1, предл. 1 от ЗЗД - за връщане на суми, заплатени при начална липса на основание.

За доказване на своите твърдения ищецът и ответникът са представили писмени доказателства, изслушани са свидетелски показания.

Ответникът И. В. Й. е изпълнявал длъжността изпълнителен член на управителния съвет, вписан по партидата на дружеството-ищец в Търговския регистър на 12.12.2014г. и заличен на 14.02.2018г. В периода м.февруари 2016г. - м.февруари 2018г. ответникът е разрешил плащания към 19 служители на ищеца, извършени, както следва: 1556,41лв. – платени от дружеството на 11.03.2016г. на К. И.; 1050лв. – платени от дружеството на 11.03.2016г. на К. И.; 634,96лв. – платени от дружеството на 12.05.2016г. на К. И.; 600лв. – платени от дружеството на 12.07.2016г. на Д.М.; 600лв. – платени от дружеството на 11.08.2016г. на Д.М.; 1180лв. – платени от дружеството на 12.10.2016г. на Д.М.; 800лв. – платени от дружеството на 12.10.2016г. на Д.М.; 95066,25лв. – платени от дружеството на 12.12.2016г. на К. И.; 119135,60лв. – платени от дружеството на 10.02.2017г. на К. И.; 300лв. – платени от дружеството на 12.04.2017г. на Д.М.; 400лв. – платени от дружеството на 12.06.2017г. на Д.М.; 300лв. – платени от дружеството на 12.06.2017г. на Р.С.; 6226,31лв. –

платени от дружеството на 10.08.2017г. на К. И., Р.П., С.Б., Р.Д.; 5650,78лв. – платени от дружеството на 10.08.2017г. на К. И., С.С.; 3600лв. – платени от дружеството на 10.08.2017г. на Д.М.; 300лв. – платени от дружеството на 10.08.2017г. на Г.К.; 500лв. – платени от дружеството на 10.08.2017г. на Г.К.; 4000лв. – платени от дружеството на 10.09.2017г. на Л.Р.-Т., Н.И.; 1300лв. – платени от дружеството на 12.09.2017г. на Р.С.; 1900лв. – платени от дружеството на 11.10.2017г. на Д.М.; 400лв. – платени от дружеството на 11.10.2017г. на Г.К.; 5860лв. – платени от дружеството на 09.11.2017г. на К. И.; 2665лв. – платени от дружеството на 09.11.2017г. на Д.М.; 200лв. – платени от дружеството на 09.11.2017г. на Д.М.; 833,23лв. – платени от дружеството на 12.12.2017г. на К. И.; 192лв. – платени от дружеството на 12.12.2017г. на С.С.; 800лв. – платени от дружеството на 12.12.2017г. на Г.К.; 800лв. – платени от дружеството на 12.01.2018г. на Д.М.; 69573,38лв. – платени от дружеството на 12.01.2018г. на К. И.; 1000лв. – платени от дружеството на 12.01.2018г. на Г.К.; 200лв. – платени от дружеството на 12.01.2018г. на Д.М.; 500лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Д.М.; 200лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Д.М.; 300лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Д.М.; 200лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Д.М.; 1881,78лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на К. И.; 200лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Г.К.; 400лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Г.К.; 50лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на О.Б.; 400лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на О.Б.; 200лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Г.К.; 275лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на Г.К.; 400лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на С.Р.; 250лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на М.К.; 250лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на Й.Т.; 200лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на Д.З.; 150лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на А.А.; 150лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на А.Ч. и 325лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на Р.И. . Описаните плащания са разрешени с резолюция от ответника И. Й., поставена върху 39 броя доклади без дата, изготвени във връзка със събрани юрисконсултски възнаграждения в полза на дружеството-ищец по водени с негово участие съдебни дела. Върху докладите /от които 38 броя, изготвени от ръководител управление „Правно“ К. И. и един от ръководител управление „Обществени поръчки“ Р.Й./ е поставяна резолюция „Да“ от ответника, одобряваща предложението присъдените и събрани юрисконсултски възнаграждения в полза на дружеството-ищец да бъдат изплащани на описаните по-горе лица. В предложенията за изплащане на тези суми не е посочено на какво основание да бъдат платени те на служителите /въпреки, че 38 бр. от докладите са изготвени от ръководителя на управление „Правно“, чиито правомощия би следвало да са да подпомага решенията на управителните органи на дружеството и посочва правните основания, на които те да вземат решенията си/, а изготвилото докладите лице просто е предлагало събраното юрисконсултско възнаграждение „да бъде изплатено“ или е посочвало, че „следва да бъде изплатено“.

Събраните по съдебни дела юрисконсултски възнаграждения представляват разноски и се присъждат на съответното юридическо лице, чиито служител е юрисконсултът, представлявал процесуално същото. Те стават част от патримониума на юридическото лице в момента, в който бъдат присъдени с влязъл в сила акт, а в случай, че бъдат събрани, тези възнаграждения увеличават ефективно имуществото на юридическото лице и същото придобива право на собственост върху съответната парична сума. Присъдените и събрани парични суми за юрисконсултски възнаграждения впоследствие могат да бъдат разходвани от собственика им, както намери за добре, като няма законова забрана част или цялата сума да бъде платена от юридическото лице на неговите служители по съответния закон и уреден във вътрешните актове на юридическото лице ред. Представляващите дружеството /и членовете на управителните му органи/ са длъжни да изпълняват функциите си с грижата на добър търговец в интерес на дружеството и на всички негови съдружници/акционери. В случай, че представляващият юридическото лице плати тези средства /или други средства на дружеството/ без основание или при неспазване на реда, въведен в актовете на дружеството, това би противоречало на интереса на дружеството и на същия може да бъде търсена отговорността по чл.145 от ТЗ - за управителя на ООД, съответно по чл.240, ал.2 от ТЗ – за

член на управителния орган на АД. Отговорността, която дружеството може да търси на представляващия юридическото лице може да бъде, както на основание сключения договор за управление, така и на общо основание за нанесени на дружеството вреди или т.нар. „управленски деликт“. Наличието на договор за управление между дружеството и представляващия го не е пречка да бъде търсена деликтна отговорност на лицето, нанесло вреда на дружеството. Деликтната отговорност е приложима за обезщетяване вредите от една нежелана промяна в правната сфера на юридическото лице, независимо от наличието или не на договор между страните. Отговорността произтича едновременно от закона и от договора, доколкото с тях на представляващия са възложени функциите да организира и управлява с грижата на добър търговец и стопанин дейността и имуществото на дружеството. Поради това отговорността не е ограничена, като при ангажирането ѝ, претърпените от юридическото лице вреди от управлението подлежат на обезщетяване в пълния им размер.

Разпоредбата на чл.237 ал.2 от ТЗ предвижда възможността да се ангажира отговорността на членовете на управителния съвет при неполагане на дължимата грижа на добър търговец при изпълнение на тяхната функция. Както вече се посочи, отговорността по своето естество е деликтна и за да бъде основателен предявеният иск с правно основание чл. 240, ал. 2 във вр. с чл. 237, ал. 2 ТЗ във вр. с чл. 45 ЗЗД е необходимо да са налице следните предпоставки: 1/ответникът да има качеството на ръководен орган в съответното акционерно дружество; 2/неправомерно поведение от страна на ответника, обосновано с конкретните нарушения на правна норма или установените в търговското предприятие правила, т.е необходимо е да се обоснове противоправността на поведението като обективна предпоставка за ангажиране отговорността по общия състав на неправомерно увреждане; 3/ да е нанесена вреда за дружеството; 4/ да бъде установена вина и 5/ пряка причинна връзка между поведението и вредата. Противоправното деяние, вредата и причинната връзка трябва да се докажат от ищеца във всеки конкретен случай. При доказване на другите предпоставки вината се предполага до доказване на противното.

Безспорно е че от 12.12.2014г. ответникът е бил изпълнителен директор и член на управителния съвет на ищцовото дружество в периода, в който са извършени плащанията към служителите на ищеца. Затова е налице първата предпоставка за уважаване на иска.

По отношение на останалите предпоставки, преценката дали поведението на И. Й. е неправомерно, дали то е виновно и дали от него са произлезли вреди за дружеството, следва да се извърши общо за всички разрешени от него плащания, доколкото даваните разрешения и предхождащите ги факти са идентични.

Съдът приема, че с поведението си ответникът неправомерно и в противоречие с Договора си за управление от 28.11.2014г. и вътрешните актове на дружеството е разрешил изплащането на процесните суми. Това поведение противоречи на задълженията, които има като изп.директор към управляваното от него дружество съгласно чл.4.1 /да организира дейността му и да го представлява в съответствие с вътрешните документи на дружеството/, 4.2 /да осъществява стопанисването на имуществото добросъвестно и в защита интересите на дружеството/, 4.5 /да обезпечава ръководството на финансите в частта контрол върху паричните средства/ от сключения на 28.11.2014 г. договор за управление. Изплащаните суми на служители не биха могли да се определят като част от трудовото им възнаграждение, въпреки че са начислявани към ведомостите за работни заплати, тъй като не са определени в съответствие с чл.107м от КТ, нито са квалифицирани като извънреден труд по реда на чл.150 от КТ, нито за тях са сключвани допълнителни трудови договори или анекси към основните; няма основание във Вътрешните правила на дружеството за работна заплата /утвърдени от самия ответник/ да бъдат начислени, нито пък са начислени в съответствие с тези правила. За тези суми не може да се направи и извод, че са разпределени като средства за премиране в съответствие с чл.2.12 от Правилата за разпределяне на средства за премиране/санкциониране на работниците и служителите на „ЕСО“ЕАД, също утвърдени от ответника. Разрешенията за заплащане на процесните суми не могат да се определят и като предвидените в чл.4.3 от Договора за управление между ищцовото

дружество и ответника целеви награди за решаване на важни и срочни задачи, доколкото: 1. от самата формулировка за този вид поощрения към служителите може да се направи извод, че за да бъде предоставено такова /финансово или друг вид/ изпълнената задача следва да е „важна“ или „срочна“, а не да е свързана с ежедневната и нормална дейност на дружеството; 2. изпълнението на задълженията на служителите по трудовите им правоотношения /в случая участие в дела/ не би следвало да се квалифицира и приема като извънредни усилия, или като изпълнение на „важни“ и „срочни“ задачи; 3. При нито едно от разрешените плащания, нито предложението за това е мотивирано като „награда“ за важна и срочна задача, нито даденото разрешение. Законът не въвежда ограничение присъдените в негова полза и получени от едно юридическо лице разноски за юрисконсултско възнаграждение да бъдат предоставяни на юрисконсулта или на друг служител, но за да бъде направено това и да бъде квалифицирано като положена дължима грижа на добър търговец от страна на представляващия работодателя, същото следва да е обосновано, мотивирано за дружеството, за да може то да прецени чрез другите си органи /надзорен съвет, общо събрание, едноличен собственик на капитала, други/ дали разходването на парични средства от неговия патримониум е освен законосъобразно и целесъобразно. Още повече, когато става въпрос не за частно търговско дружество, а за такова от структурата на държавните. Обстоятелството, че не е имало нарочна реакция от страна на контролиращите изпълнителния директор органи не променя изводите за неговото поведение и последствията от него. В този смисъл приобщените като доказателство към делото свидетелски показания на М.А. – бивш финансов директор на дружеството-ищец не променят направените изводи – дори делата да са били в действителност „много специфични и много на брой с голям материален интерес“ професионалното обслужване на тези дела се следва именно от длъжността на служителите /в случая юрисконсулти/ и извършената от тях работа по делата влиза в служебните им задължения. Твърди, че по водените през 2016г. и 2017г. дела в „ЕСО“ЕАД присъдените за юрисконсултско възнаграждение суми са били разпределяни от изпълнителния директор на „ЕСО“ ЕАД на юрисконсултите и други служители на дружеството и че всички са били наясно с тази практика като не е имало възражения за прилагането ѝ.

Изложеното обаче от свидетелката, не може да снесе отговорността на изпълнителния директор, в случай, че той не е спазвал утвърдените от него вътрешни правила.

Поведението на ответника не е било съответно и на утвърдената от него Система за финансово управление и контрол в „Е.с.о.“ЕАД, доколкото при даваните разрешения за плащане не се установи спазването на предварителния контрол, предвиден в чл.31 и чл.35 от този документ.

Поради това съдът приема, че е налице противоправно поведение на ответника, в резултат на което на дружеството ищец е причинена имуществена вреда, представляваща загуба в размер на изплатените суми на служителите в периода м.март 2016г. - м.февруари 2018г. Вредата е този резултат, който при противоправното поведение се отразява неблагоприятно в правната сфера на ощетеното лице. Вредите сами за себе си не се определят с нарушението на права. Самото понятие за вреда не включва по необходимост правонарушението. Но тъй като става въпрос за вредите, които се обезщетяват по гражданското право, /вредите, за които се носи отговорност/, за да се носи отговорност те трябва да бъдат свързани с нарушение на права и с противоправни действия и резултати.

Вредата е всяка неблагоприятна последица от едно правонарушение, от неизпълнение на договорно задължение или от деликт, този резултат, който увреденият от деликта, пострадалия претърпява. В случая се касае за имуществена вреда - разликата в имущественото състояние на увредения, такова каквото е сега и такова, каквото би било, ако не беше непозволеното увреждане. Всъщност това е една загуба на парични средства, каквото е налице в процесния случай.

Съдът не кредитира тезата на ищеца относно нарушаване и последиците от това на Правилата за организация на деловодната дейност и документооборота в „Е.с.о.“ЕАД, доколкото независимо дали същите са спазени или не, неспазването им не е пряко свързано

с противоправното поведение на ответника, довело до възникналата вреда за дружеството-ищец.

По отношение на вината е налице презумпция, която в настоящото производство не бе оборена. Ответникът е бил в процесния период изпълнителен директор на дружеството, управлявал го е и се е разпореждал с негови активи – качество, което предполага висока професионална подготовка в областта. Именно затова законът въвежда грижата на добрия търговец за изпълнение на правомощията на изпълнителния директор на АД. Грижата на добър търговец е паралел на грижата на добрия стопанин, те са огледални, но задълженията по едно търговско правоотношение са по-сложни, комплексни и разнородни по съдържание и за спазването на такава грижа се предполага, че изпълнителният директор притежава висок ценз при прилагането на закона и обичая.

На основание изложеното, съдът приема, че са налице всички предпоставки за уважаване на иска.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, направено в отговора на допълнителната искова молба, че претендираните суми са погасени по давност. Безспорно е, че вземанията за обезщетение на имуществените вреди са възникнали от датата, на която са извършени разходите – периода м.март 2016г. - м.февруари 2018г. Предвид характера на отговорността на членовете на управителните органи, която в случая е деликтна, се прилага общата давност по чл. 110 ЗЗД. В настоящия случай, обаче следва да се приложи чл. 115, б. "д" ЗЗД и да се приеме, че давност не тече за вземания за обезщетение на юридически лица срещу техните управители, докато последните са на служба. Ответникът е вписан като изпълнителен директор на на 12.12.2014г. и е заличен на 14.02.2018г., в който период давност не е текла. От вписване заличаването му започва да тече петгодишната давност, а исковата молба е подадена в съда на 19.11.2021г.

С оглед направените изводи, ответникът И. В. Й. следва да бъде осъден да заплати на ищеца главница в общ размер на 333 755,70 лева, представляваща нанесена вреда във връзка с разрешени и направени неправомерно в „Е.с.о.“ ЕАД разходи в периода м.март 2016г. - м.февруари 2018г., както и на основание чл.86 от ЗЗД да заплати законната лихва за забава върху сумите по главницата, считано от 19.11.2018г. до 19.11.2021г. - датата на завеждане на иска в общ размер на 101 360,68 лева.

Според изхода на спора, съдът не дължи произнасяне по евентуалния иск срещу К. С. И..

Претендираните разноски се уважават съобразно изхода на делото. При направено възражение от ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищцовото дружество, съдът намира същото за основателно. Ищеца е направил разноски за адвокатско възнаграждение през м.декември 2021г. - преди изменението в ДВ,бр.88/2022г. на Наредба№1 от 09.07.2004г., предвид което тези разноски следва да се намалят до размера, предвиден в действащата тогава редакция на наредбата. Дължимите разноски, които ответникът дължи на ищеца са в общ размер на 29 685,45 лева, от които 12 278,79 лева с ДДС адвокатско възнаграждение и 17 406,66 лева платена държавна такса по делото.

Мотивиран от изложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА И. В. Й., ЕГН ***** от гр.Долни Дъбник, ул.**** да заплати на „Е.с.о.“ ЕАД, ЕИК ****, гр.София, бул.,**** следните суми: главница в общ размер на **333 755.70** лева, /триста тридесет и три хиляди седемстотин петдесет и пет лева и 70ст./ от които: 1556,41лв. – платени от дружеството на 11.03.2016г. на К. И.; 1050лв. – платени от дружеството на 11.03.2016г. на К. И.; 634,96лв. – платени от дружеството на 12.05.2016г. на К. И.; 600лв. – платени от дружеството на 12.07.2016г. на Д.М.; 600лв. – платени от

дружеството на 11.08.2016г. на Д.М.; 1180лв. – платени от дружеството на 12.10.2016г. на Д.М.; 800лв. – платени от дружеството на 12.10.2016г. на Д.М.; 95066,25лв. – платени от дружеството на 12.12.2016г. на К. И.; 119135,60лв. – платени от дружеството на 10.02.2017г. на К. И.; 300лв. – платени от дружеството на 12.04.2017г. на Д.М.; 400лв. – платени от дружеството на 12.06.2017г. на Д.М.; 300лв. – платени от дружеството на 12.06.2017г. на Р.С.; 6226,31лв. – платени от дружеството на 10.08.2017г. на К. И., Р.П., С.Б., Р.Д.; 5650,78лв. – платени от дружеството на 10.08.2017г. на К. И., С.С.; 3600лв. – платени от дружеството на 10.08.2017г. на Д.М.; 300лв. – платени от дружеството на 10.08.2017г. на Г.К.; 500лв. – платени от дружеството на 10.08.2017г. на Г.К.; 4000лв. – платени от дружеството на 10.09.2017г. на Л.Р.-Т., Н.И.; 1300лв. – платени от дружеството на 12.09.2017г. на Р.С.; 1900лв. – платени от дружеството на 11.10.2017г. на Д.М.; 400лв. – платени от дружеството на 11.10.2017г. на Г.К.; 5860лв. – платени от дружеството на 09.11.2017г. на К. И.; 2665лв. – платени от дружеството на 09.11.2017г. на Д.М.; 200лв. – платени от дружеството на 09.11.2017г. на Д.М.; 833,23лв. – платени от дружеството на 12.12.2017г. на К. И.; 192лв. – платени от дружеството на 12.12.2017г. на С.С.; 800лв. – платени от дружеството на 12.12.2017г. на Г.К.; 800лв. – платени от дружеството на 12.01.2018г. на Д.М.; 69573,38лв. – платени от дружеството на 12.01.2018г. на К. И.; 1000лв. – платени от дружеството на 12.01.2018г. на Г.К.; 200лв. – платени от дружеството на 12.01.2018г. на Д.М.; 500лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Д.М.; 200лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Д.М.; 300лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Д.М.; 200лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Д.М.; 1881,78лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на К. И.; 200лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Г.К.; 400лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Г.К.; 50лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на О.Б.; 400лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на О.Б.; 200лв. – платени от дружеството на 12.02.2018г. на Г.К.; 275лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на Г.К.; 400лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на С.Р.; 250лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на М.К.; 250лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на Й.Т.; 200лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на Д.З.; 150лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на А.А.; 150лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на А.Ч. и 325лв. – платени от дружеството на 10.03.2017г. на Р.Й., както и сумата от **101 360,68 лева** /сто и една хиляди триста и шестдесет лева и 68ст./– общият размер на законната лихва за забава по всяка от главниците от 19.11.2018г. до 19.11.2021г., както и законната лихва за забава от датата на предявяване на иска до датата на плащане.

ОСЪЖДА **И. В. Й.**, ЕГН ***** от гр.Долни Дъбник, ул.“***** да заплати на „**Е.с.о.**“ ЕАД, ЕИК ****, гр.София, бул.,***** разноси в размер на 29 685,45 лева, от които 12 278,79 лева с ДДС адвокатско възнаграждение и 17 406,66 лева платена държавна такса по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – гр. София в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____